

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν Ἀθῆναις φρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἐπερχ. σσ. 16. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἡ καὶ ἡ ὁδὸς, λ. 40, τρεῖς ἑως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μὴν λ. 15, ἕως ἡ ἐξητημίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΝΩ—ΚΑΤΩ.

Βουλευτικά.

Ὁ Τρικούπης ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνεδρίασιν τῆς Πραξικοῦνης, ἔδωκεν ἐξηγήσεις ἐπὶ τοῦ μέτρου τοῦ ληφθέντος ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς, τῆς ἀποβολῆς δηλονότι μαθητῶν τινῶν καθυστερούντων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν διδάκτρων. Εἰς 67,000 ἀνὰφύκει ὁ κ. ὑπουργὸς τὰ ὀφειλόμενα ποσά. Δὲν θέλει, λέγει, νὰ φωνῇ ἐπιεικῆς, διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσι τὰ αὐτά. Ὁ κ. Τρικούπης δὲν πιστεύει εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐπιεικείας· καὶ ἂν δὲν ἦτο πολιτευόμενος καὶ πρωθυπουργός, ἡ δύνατο ἴσως νὰ φέρῃ μακρύτερον τοῦτου τὸ μαρτύριον ὅτι ὑφίσταται ὑπὸ τῶν ρουσφετιῶντων βουλευτῶν ἡ πρὸς αὐτοῦ ἐνδοτικότης του.

Κύριε Καλλιγῆ. εἶχα ὅλην τὴν διάθεσιν ν' ἀκούσω ὅλην τὴν μακρὰν οἰκονομολογικὴν διδασκίαν σας· τὸ ἀνάστημά σας ἐπισύρει τὴν εὐμενὴ προσοχήν μου· πάντοτε προσέχω εἰς τὰ μικροῦλα· ἀναμνήσω ἱπποτικὴν—μ' ἐννοεῖτε τί θέλω νὰ πῶ—τὴν γλῶσσάν σας, ὡς ἐμπνευσθεῖσιν ἀπὸ τοῦ ἱπποτικοῦ γενεῖου σας· ἐπειτα ἡ φωνή σας δὲν μετ' ἐπιπλάζει· συρίζετε μᾶλλον ἢ ὁμιλεῖτε· συρίζετε ὡς ἐχιδνα ἐνίοτε, ἀλλ' ἀδιάφορον· δι' ἐμὲ ὅστις δὲν δέχομαι τὸ κέντρον σας, εἶνε γλυκὺ τὸ σύρυγμά σας. Ἀλλ' ὅμως ἡ ἀκουστικὴ τοῦ βουλευτηρίου σας εἶνε ἀμελείκτος εἰς τ' αὐτιά μου· καὶ καταντᾷτε ἀμείλιτος εἰς ἐκείνα. Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον νὰ δειχθῇ φιλοστοργωτέρως ἡ ἀκουστικὴ σας πρὸς τὴν νεήλυδαν ἀκοήν μου, καὶ ἡ φωνή σας νὰ μὴ ἔχῃ μόνον μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ λογικὴν δι' ἐμέ.

νεδρίσιν ὁ κύριος τοῦ βήματος, ἡ, ἐπίσης ἀξιόλογα, ὁ ὑπὸ τῆς τοῦ βήματος. Ὁμιλήσετε περὶ προϋπολογισμοῦ, περὶ ἐλλείματος, περὶ ἰσορροπίας, περὶ δανείου, περὶ φόρων ἐπὶ τῶν οἰνοπνευμάτων, ἐπὶ τοῦ καπνοῦ, περὶ νομισμάτων, περὶ πολλῶν. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ, καταφορτωμένα καθύστερα, πρὶν καταφθάσω εἰς τοὺς λιμένας τῶν ὧτων μου, ἐκχυλίσουν, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ πρὸ ἐμοῦ κενοῦ. Καὶ μόλις, ὡς ναυαγίου τρίμματα, κατάρθουν νὰ περισυναλῶ τοιαύτας φράσεις: 60,000,000 ἔσοδα· 20,000,000 ἔσοδα· 12,000,000 ἔλλειμμα. Περισκεψάτε τὰς δαπάνας, ἡξήσατε τὸ ἔλλειμμα. Τὸ δάνειον εἶναι τὸ φάρμακον· προσθέτετε ἔσοδα ἀνεῖο καταβλήσεων. Τὴν ἰσορροπίαν ἐθεώρου ὡς γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ἔθνος, τὸ ὁποῖον κατάρθωσεν τὰ φέρη τὴν ἰσορροπίαν εἶναι ἔθνος ζωτικόν, ἔθνος πλήρες μέλλοτος. Αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς προϋπολογισμός. . . Τὸ ζήτημα τῆς ἀναγκαστικῆς ἀναγκαστικῆς εἶναι ζήτημα ἀριθμῶν. . .

Ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς ἀνάρθρου ἐκείνης ἀπηχέσεως, καὶ τῆς ψυχρολουσίας τῶν ἀριθμῶν καὶ λογαριασμῶν καὶ στατιστικῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. ὑπουργοῦ, ὑπέστην καὶ συγκινήσεις, διότι, ἂν ἀφῆρασα τὸν πῆλόν μου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, δὲν ἀπῆλλαξα ὅμως ἐκείνην καὶ ἀπὸ τῶν ῥεμβωδῶν αὐτῆς ὁρμῶν, αἵτινες πρὸ τῆς θέας τοῦ Καλλιγῆ, καὶ ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του μ' ἐπανέφερον εἰς τὴν μακρὰν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπὸ ἄλλου βήματος καὶ πρὸ ἄλλου ἀκροατηρίου ἐξέχεον ἀκαδημαϊκὴν τὴν σοφίαν του. Καὶ ἐσκεπτόμην! τί τάχα παθὼν ἐριδοδόξησε ν' ἀνταλλάξῃ τὴν τήβεννον τοῦ νομοδιδασκάλου πρὸς τὴν ποδιὰν τοῦ πολιτευτοῦ, καὶ τὴν εὐλαβὴ σιγὴν τῶν ὁμιλητῶν του πρὸς τοὺς ὠρυγμούς τοῦ Δημοκρατικῆ!

Τί τάχα παθὼν! παιδί ποῦ εἰμαι. . . ὥσπερ μὴ γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουσι πολὺ γλυκύτεραι ἀπολαύσεις, ἐν Ἑλλάδι μάλιστα, τῶν ὅσας οἱ παιητικοὶ ὄνειροπόλοι ῥεμβάζουν.

Εἰσθε ἐπὶ δύο περίπου ὥρας κατὰ τὴν προχθεσινὴν συ-

ζουσιν· ἀπαράλλακτα, ὅπως ὑπάρχουσιν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς πλείοντα τῶν ὅσα οἱ φιλόσοφοι φαντάζονται, ὡς λέγει ὁ Σαίξπηρ.

Τὸ Δηλιγιαννικὸν κομματάκι, καθ' ὃ παιδάκι, ἐρταμὴν νίτικο μάλιστα, κάμνει τὸ μεγαλύτερο κακό· ἂν ὁ Καλλιγᾶς εἶναι ὁ ἥρωας, ἐκεῖνο εἶναι τὸ ἡρωϊδίου τῆς συνεδριάσεως. Ἄν τοῦ πρώτου τὸ ἀνάστημα δὲν ἦτο τόσῳ λιλιπούτειον, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ παραβάλω τὸ δεύτερον καίτοι οὐδέτερον, — ἂν δὲν εἶναι θηλυκόν, — μὲ τὸν Δαβίδ, ἀποπειρώμενον νὰ ρίψῃ τὴν σφενδόνην του. . . ἀλλὰ τί διάβολο! νὰ κάμω Γολιάθ . . . τὸν κ. Καλλιγᾶν!

Καὶ λοιπὸν ἐξανίσταται ὁ Δημητρακάκης, ἐπιμένων νὰ δώσῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν τὰς πληροφορίες τὰς ζητηθεῖσας ἀπὸ τὴν προλαβοῦσαν συνεδρίασιν. Πρώτην φοράν ἀκούω τὴν φωνὴν του, ἡ μᾶλλον μαντεύω, ἐπειδὴ τὸ σκιάφος μοι ἀπέκρυπτε τὰς φυσιογνωμίας, ὅτι ἡ φωνὴ ἐκείνη δὲν δύναται νὰ εἶνε ἄλλου, ἢ τοῦ Δημητρακάκη. Καὶ καθὼς δὲν δύναμαι ἐκ τῆς ἀντηγήσεως νὰ διακρίνω σαφῶς τί λέγει, νομίζω ἀκριβῶς ὅτι γαυλίζει:

Καλλιγᾶς: πρὸς τὸν Δημητρακάκην: Μ' ἀρέσει νὰ δίδω πάντοτε ἀκριβεῖς πληροφορίες· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιμένετε, σὰς ἀπαντῶ καὶ τώρα, — διὰ νὰ κοιμηθῇτε ἡσυχα.

Δημητρακάκης: Ἐγὼ ἡσυχα κοιμοῦμαι· δὲν κοιμῶνται ἐκεῖνοι οἵτινες ἀδικοῦν τὴν πολιτείαν, ὅχι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εὐεργετοῦν τὴν πολιτείαν. Γάου, γάου, γάου.

Ὁ κ. Δημητρακάκης εἶνε προορισμένος νὰ ἐγείρῃ περὶ ἐκυτὸν ἀτμοσφαῖραν θορύβου καὶ ὑβρεολογιῶν. Ἰσως διότι εἶναι αὐτὸς οὗτος ζωντανὸς θόρυβος καὶ λανθάνουσα ὕβρις ἐν τῷ παροστήματι, ἐν ταῖς κινήσεσι καὶ τῷ ἤχῳ τῆς φωνῆς, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃ πλήρη διάθεσιν νὰ εὐσχημονῇ. Μόλις ἀνελθὼν τὸ βήμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, εἰρήσθῃ ἐν παρόδῳ, κάμνει καὶ τὸν περίπατόν του, ἀφοῦ δὲ ἔμπορεῖ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ πηγαίνη 'ς τὰ Πατήσια, δέχεται κατὰστήθῃ, ὡς πεντάρην ἀδέξιος ἡθοποιὸς, ἀπὸ τοῦ ὑπερφύον ὁμῶς ριπτομένην τὴν λέξιν φάυλος, ἣν ἐκασπενδονίζει ἐναντίον τοῦ εὐαίσθητος βουλευτῆς τῆς συμπολιτευτέως εἰς ἀντάλλαγμα τῆς λέξεως ρουσφέτια. Τόσῳ λοιπὸν ἀτιμωτικῇ εἶναι ἡ λέξις κ. ἀντιπρόσωποι; καὶ ὁμῶς ὑπάρχει εἰς τὸ λεξικὸν τῆς νεοελληνικῆς, μόνον καὶ μόνον διότι προὔπάρχει ἡ λέξις βουλευτής. Εἶναι τοῦ ἄνθους ὁ καρπός.

Τὸν κ. Καλλιγᾶν διεδέχθη ἐπὶ τοῦ βήματος, ὁ νέος κ. Ζυγομυκῆς, ὡς ἐργατικὸν μεταξοσκώληκα κουφότερος πεταλοῦδα, διὰ ν' ἀπκνήσῃ εἰς τὰ τετριμμένα ἐπιχειρήματα τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ ὑπουργοῦ. (Κατερχόμενον δὲ, ραγδαίως τὸν χειροκροτοῦσι τὰ ἀκροατήρια. Πολὺ νωότερος ἀκόμη, καὶ πρὶν πατήσῃ τὸ πόδι μου εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, ὅταν ἐμάνθῃνα ἡ ἀνεγίνωσκα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἐχειροκρότησαν τὰ ἀκροατήρια πολιτευόμενόν τινα, ἠπόρουν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑφίσταται ἀντιπολίτευσις κατ' αὐτοῦ, τί ἔχουν ἀκόμη νὰ ποῦν ἐναντίον του, μετὰ τοιαύτας πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις τῆς κοινῆς γνώμης. Τώρα, ἐξ ἐναντίας, ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμὸν τῶν κυρίων ἐκείνων, σκεπτόμενος πῶς δύνανται ἀνευθριάστως νὰ ὑφίστανται τὰς ἐπευφημίας τῶν ἀκροατηρίων.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἀριθ. 365)

Εἰς γέρον καθηγηγῆς ἡλικίας τοῦλάχιστον τετρακοσίων ἐτῶν μὲ τετρακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα ἐδίδασκε (;). Εἰς ἀκροατῆς μόνον ὑπῆρχεν. «Εἰς τὰ 1832, ἔλεγεν, ἐνθυμοῦμαι ὅτι διερχόμην τὴν ὁδὸν Αἰόλου περὶ ὄραν 3ην μετὰ μεσημβρίαν ἡμέραν παρασκευὴν τοῦ μηνὸς Ἰουνίου. Αἰφνης ἀκούω νὰ μὲ φωνάζουν, κύριε Ἰατρε! Κύριε Ἰατρε! ὁρίστε ἐπῶν, παρακαλῶ. Ἀνῆλθον ἀμέσως· καὶ τί βλέπω; μίαν γυναῖκα μὲ ἐξογκωμένην κοιλίαν, πλύντριαν τὸ ἐπάγγελμα, ἡλικίας 35 μόλις ἐτῶν, ξανθὴν, ἐν καὶ ἥμισυ μέτρον περίπου ὑψηλὴν· ἡ γυνὴ, καταλαμβάνετε, ἔκλειεν ὡς ἐκ τοῦ πόνου ὃν ἡσθάνετο κατ' ἐκείνην τὴν χώραν καταλαμβάνετε· ἀμέσως

ἐγὼ ἐξετάζω τὰ μέρη ἐκεῖνα, καταλαμβάνετε· καὶ τί βλέπω! ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐμβρύου εἶχεν ἤδη ἐξέλθει, οἱ δὲ κλυθμηρισμοὶ τοῦ ἥσαν ἀρκετὰ ἰσχυροὶ, ὥστε νὰ ἐννοήσω ὅτι τὸ ἐμβρυον ἔζη καὶ ἐπομένως ἦτο βιώσιμον, καταλαμβάνετε. Μόλις ὁμῶς ἐπιθέτω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του διὰ νὰ τὸ ἐξελεύσω, ὡ τοῦ θαύματος! αὐτὸ πάλιν ἀποσύρεται ἐντὸς τῆς κοιλίας, καταλαμβάνετε. Δὲν δύναμαι, κύριε, νὰ σὰς δώσω εἰκόνα καλλιτέραν τοῦ παραδόξου καὶ σπανίου τούτου γεγονότος, ὥστε νὰ τὸ κατανοήσῃτε εὐκόλως, ἐὰν δὲν σὰς κάμω τὴν ἐξῆς παραβολὴν: Ὑποθέσατε τῶνόντι, κύριοι, ὅτι ἔχετε εἰς ἓν δωμάτιον μίαν χελώνην ἐπὶ μιᾶς τραπέζης· ὅταν δὲν εἶνε κανεὶς ἐν τῷ δωματίῳ, τὸ ζῶον μὴ φοβούμενον, καταλαμβάνετε, βεβαίως προβάλλει τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ κελύφους του· ἀλλ' ἐὰν αἰφνης εἰσέλθῃτε εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ κατὰ πλείονα λόγον θίξῃτε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου, ἀμέσως τοῦτο ἀποσύρει αὐτήν. Δὲν γνωρίζω, κύριε, ἐὰν ἐξέφρασα καλῶς τὴν ιδέαν μου, ἐὰν σὰς ἔγινε καταληπτός. Ἄς σὰς εἰπῶ δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ἡ παραβολὴ μου αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς ἓν Ἰταλικὸν Ἱατρικὸν περιοδικὸν τῆς Παδοῦς εἰς τὰ 1876, καὶ ἔκτοτε εἶνε ἐν χρήσει εἰς τοὺς ὅρους τῆς μαγειρικῆς. Πάντες οἱ παριστάμενοι, καταλαμβάνετε, ἔμειναν ἐκθαμβοὶ ἀπέναντι τοῦ σπανίου τούτου φαινομένου· μὲ ἡρώτων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἵνα μάθωσι τὴν Ἱατρικὴν μου γνώμην· καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην ἐν ἀμηχανίᾳ, διότι ἦτο

Ἐνθ' ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀναγγέλλει τὸν ἐπὶ τῶν σιγαροῦ χαρτῶν φόρον, ὁ Στεφανίδης προσθέτει : Καὶ ἔτ' αὖ τσιγὰ πούκα ! Καὶ τότε κατὰ παραδόξον τινα συναρῶν ἐσχηματίσθη ἐν τῷ ἐγκεφαλῷ μου ἡ ἐξῆς, σωματολογικὴ ἀναλογία :

Στεφανίδης : Καλλιγᾶς = τσιμποῦναι : τσιγαρόχαρτο.

Ὁνούλουλος.

ΣΤΙΓΜΑΙ

Οἱ φθονεροὶ τὴν θλίψιν ὀνομάζουσι χαράν.

Ὅσάκις συναντήσω νεκρικὴν συνοδείαν αἰσθάνομαι θανάτου κόπωσιν καὶ θεωρῶ σωτηρίαν τὴν ἀποχὴν ἀπὸ πάσης ἐργασίας, ἐν ᾧ ὁ Ῥωμαῖος ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ ἐνώπιον τοῦ θανάτου ἐφώνησε *Laboramus* ! (ἄς ἐργαζόμεθα !)

Οἱ κοινωνισταὶ τοσοῦτον ἤδη χρόνον προσπαθοῦσι νὰ συνθέσωσι τὴν ἐξῆς παρομοίωσιν : «Οἱ μύρμηκες οἱ συναθροίζοντες τὰ ψυχικά εἰς τὴν φωλεάν των εἶναι οἱ πλούσιοι : οἱ συνάζοντες τὸ χρεῖμα ἐν τοῖς κιβωτίοις. Οἱ ἄνθρωποι οἱ πικτοῦντες τὰς φωλεὰς τῶν μυρμηκῶν καὶ καταστρέφοντες τὸν πλοῦτον αὐτῶν εἶναι οἱ κοινωνισταὶ οἱ . . . [Ἐὼς ἐδῶ ἤγαγε τὴν παρομοίωσιν ἡ δευτέρα γαλλικὴ ἐπανάστασις. Οἱ κοινωνισταὶ δὲν κατάρθωσαν εἰσέτι νὰ πράξωσιν ἐπὶ τῶν κιβωτίων των πλουσιῶν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν μυρμηκοφωλεῶν.

τὸ πρῶτον παραδείγμα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ : ἄς σῆς εἶπω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὠνόμασα τοῦτο «τοκετὸν πρὸς τὰ ἔσω» πρὸς διαστολὴν τοῦ «τοκετοῦ πρὸς τὰ ἔξω», ὅρος ὅστις ἐπίσης καθιερώθη ἕκτοτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Εἶπα λοιπὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ὁ τοκετὸς ἐγείνει πρὸς τὰ ἔσω καὶ ὅτι ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ περιμείνωμεν. Τῷ ὄντι μετὰ δύο μῆνας λαμβάνω μίαν ἐπιστολήν, ἣτις μοι ἀνήγγελλε ὅτι τὸ ἔμβρυον ἐξῆλθεν ὀριστικῶς, δηλαδὴ ἐγένετο ὁ τοκετὸς πρὸς τὰ ἔξω. Σπᾶνιον μὲν εἶναι τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τὸ παραδέχεται : διότι εἶδον μετὰ τὴν ἀνακάλυψίν μου ταύτην καὶ ἄλλα ὅμοια παραδείγματα ἀναφερόμενα ὑπὸ ἄλλων συγγραφέων. Ὁ κ. Scantoni, διδάσκαλος μαθητῆς, δὲν παραδέχεται τὰς θεωρίας μου ταύτας : ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν ὅλως ἐναντίαν γνώμην, εἰς τρόπον ὥστε πίπτει ἡ θεωρία τοῦ κ. Scantoni.

Ὁ Σωκράτης μετὰ τοῦ φίλου του ἐξῆλθον τῆς παραδόσεως κρατοῦντες τὰς πλευράς των ἐκ τῶν γελῶτων ἀρκεῖ ! ἀρκεῖ ! λέγει ὁ Σωκράτης, θὰ ἀσθενήσω ἐκ τοῦ γέλωτος : ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἂν πρέπη τις νὰ γελᾷ ἢ νὰ κλαίῃ. Φρονεῖτε, λέγει μετὰ σοβαρότητος, ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ Ἀσκληπιοὶ εἶναι τοιοῦτοι :

Πλὴν σπακιωτάτων τινῶν ἐξαιρέσεων, οἱ λοιποὶ μὲ μικρὰν διαφορὰν εἶναι τοιοῦτοι : θὰ τοὺς ἰδῆτε, λέγει συνοφρυσμένος ὁ ξένος, ὑπαγορεύοντας ἐν γένει ἐκ τετραδίων ἀρχαιολογικῶν, ὡς ὑπαγορεύουσιν ἐν τῷ ἀλληλοδι-

Ἄλλοι μὲν νυμφευόμενοι συμμαζεύουσι τὰς γυναῖκας των, ἄλλοι δὲ συμμαζεύονται ὑπ' αὐτῶν.

Τίς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν κατάρθωσε νὰ ἴδῃ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην αὐτοῦ ἡμέραν ; Ὁ ἀποθανὼν πρὸ τῆς συζύγου του.

Τὸ μῖτος ἐν τῇ ἐκδικήσει εἶναι ὅ,τι ἡ συμπάθεια ἐν τῷ ἔρωτι.

Ὅσον ὑπερήφανος καὶ ἂν εἶναι ὁ ἐγωῖστής, ἔχει ὅμως καὶ μίαν ταπεινὴν ἐπιθυμίαν, ταύτην, νὰ θέλῃ νὰ ἦνε ἐγωῖστής.

Σφίγξ.

ΜΑΣ ΗΛΘΕ

ὁ Δημήτριος Κόκκος τέως ὑποπρόξενος Κορυδζᾶς, μετὰ τῆς Κυρίας του καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ *Ξενοδοχεῖον Ἀττικῆς*.

ΜΑΣ ΗΛΘΕΝ ΑΚΟΜΗ

ὁ Α. Λεονάρδος, ὑποπρόξενος Μυροβουνίου, καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ *Ξενοδοχεῖον Γαλλίας*.

ΕΜΝΗΣΤΕΥΘΗ

ὁ διευθυντὴς τοῦ νεοσυστάτου Καφεναείου τῆς Πλατείας μας κ. Σπυρίδων Ζαχαράτος τὴν καλὴν κόρην Ἀναστασίαν Καπαρόνη.

δακτικῷ σχολεῖν εἰς τὰ παιδία. Τὰ τετράδια ταῦτα εἶναι ἀντιγραφή καὶ ἀπάνθισμα ξένων βιβλίων διδάσκουσιν εἰς τοὺς φοιτητὰς πέντε ἢ δέκα πράγματα, τὰ ὅποια οὗτοι ἀποστηθίζουν καὶ τὰ ἐφαρμόζουν ἀκολούθως εἰς τὴν πρᾶξιν ὡς ἀπλὰ μηχαναί· φρονῶ δὲ ὅτι εἰς ὑποδηματοποιὸς ἢ ζυλουργὸς ἐντὸς ἐνὸς ἐξαμήνου δύναται νὰ γείνῃ ἐπίσης καλὸς ἱατρός ὡς αὐτοί. Δὲν ὑπάρχει ἐπιστημονικὴ ἀνατροπὴ, δηλαδὴ τὸ πνεῦμα δὲν λαμβάνει τὴν καλλιέργειαν ἐκείνην, ὥστε ἀκολούθως νὰ παραγάγῃ τι ἐξ ἐαυτοῦ· δὲν ἔχει τὴν ἐρευνητικὴν καὶ παρατηρητικὴν ἐκείνην τάσιν, ἣτις γεννᾶται εἰς ἐν πνεῦμα, τὸ ὅποῖον κατενόησεν τὴν φιλοσοφίαν τοῦ ὁργανισμοῦ ὡς τοιοῦτου ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον· δὲν ἔχει τὴν γενικευτικὴν ἐκείνην ιδιότητα δι' ἣς τὸ ἱατρικὸν πνεῦμα ἐξ ἀπλουστάτων φαινομένων ὁρμώμενον καταλήγει εἰς τὴν κατανόησιν τῶν συνθετωτέρων καὶ γενικωτέρων ἐνδιαφερόντων κατ' εὐθεῖαν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὰ πάντα ἐδῶ θεωροῦνται λελυμένα, διὸ διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι θεωροῦσι περιττὸν νὰ καταγίνωνται μὲ γνωστὰ πράγματα ! Ἐνθ' εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν πάντοτε ἀπορίει ὑπάρχουν ! διὰ τοῦτο βλέπει τις ἐκεῖ νέους μόλις ἐξεληθόντας τοῦ Πανεπιστημίου νὰ ἐργάζωνται ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ ἀκολούθως νὰ συμπληρώσωσιν ἕκαστος κατὰ τὰς δυνάμεις του ἐν κενόν, μίαν ἀπορίαν, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.